

Pensionsvæsen var, om ikke i finantsiel, saa dog i formel Henseende aldeles nødvendig. Jeg troer nu ogsaa, at det er nødvendigt i finantsiel Henseende, og jeg vilde have fundet, at det var den rigtige Ende at begynde fra, om den ærede Finantsminister havde forelagt os en Pensionslov, forinden han forelagde os sine Lønningslove, ligesom jeg endnu er af den Anskuelse, jeg tillod mig at udtale for et Par Aar siden, at det vilde have været heldigt, om hele dette Forhold var blevet overgivet til Behandling af en Commission, som fornemmelig burde have bestaaet af Medlemmer af Rigsdagen. Der bestaaer som bekendt to gjældende Pensionslove; de ere i de fleste Punkter overensstemmende med hinanden, men dog i nogle ikke. Den sidste af dem, der er af 24de Februar 1858, kaldes jo som bekendt Pensionslov for de under Ministerierne for Monarchiets Fællesanliggender hørende Embedsmænd osv., og det er jo en Selvefølge, at til Trods for, at denne Titel ikke passer paa de nuværende Forhold, det dog maa erkendes, at de Embedsmænd, der tidligere hørte ind under denne Lov, ogsaa nu efter Forandringen i vore statsretlige Forhold høre ind under den. I denne Lovs § 3 omtales Noget, der saavidt mig bekendt ikke er nævnt i Pensionsloven af 5te Januar 1851, nemlig Ministerens Pension, idet der siges, at de pensioneres efter de almindelige Pensionsregler, men at der forbeholdes Kongen Ret til at fastsætte Pensionen høiere, kun at det foreskrevne Maximum ikke overskrides, altsaa indtil 3000 Rd. Jeg tør antage, at Løsheden i Loven af 5te Januar 1851 tyder paa, at Ministrene indtil 1858 pensioneredes efter de almindelige Regler. Havde de saaledes kun været eet Aar i Tjeneste, fik de altsaa kun en ringe Brøkddeel af deres Indtægt i Pension, og havde Tjenestetiden været kortere, endnu Mindre i Forhold dertil — det er muligt, at det ikke er rigtigt, men det skulde man antage ved at læse Loven —, men saa kommer Loven af 1858, der bestemmer, at de pensioneres efter de almindelige Regler, men at de kunne faae en høiere Pension. Jeg kunde ønske at vide, i hvor mange Tilfælde Ministrene blive pensionerede efter de almindelige Regler, og i hvor mange

Tilfælde de ere pensionerede høiere, altsaa efter Undtagelsen, og overhovedet, hvilke Regler der i saa Henseende følges. Jeg skulde være tilbøjelig til at troe, at det i flere end een Henseende vilde være heldigt, om Ministrene overhovedet slet ikke pensioneredes, altsaa at forsaavidt de ikke havde Pensionsret efter tidligere Stilling, fik de Intet; saa kunde man da ikke sige, at Noget gennem sit politiske Liv traagede efter at blive Minister for muligvis derved at faae en livsvarig Understøttelse. — Der er dernæst en paafaldende Forskjel mellem de to Pensionslove, naar man sammenholder Slutningen af § 3 i den første med § 9 i den anden. Slutningen af § 3 i Loven af 1851, altsaa den, der gjælder for de saakaldte kongerigste Embedsmænd, siger, at naar en Pensionist modtager Ansættelse i et mindre Embede, beholder han af den Pension, der tilkommer ham fra det tidligere større Embede, saa Meget, som i Forening med det nye Embedes Indtægt ikke overstiger hans tidligere Embedsindtægt; men i den anden Lov er Bestemmelsen modificeret, idet det der siges, at han skal miste saa Meget af Pensionen, som Halvdelen af det nye Embedes Indtægt udgjør eller Mere, hvis det skulde tænkes, at det tidligere Embedes Indtægt ellers vilde overskrides. Men disse Bestemmelser føre jo til meget forskellige Fremgangsmaader for de forskjellige Embedsmænd, og nu ere de dog alle kongerigste. Jeg antager saaledes, at naar en pensioneret Embedsmand, der tidligere har været ansat under Finantsministeriet, bliver ansat f. Ex. under Kultusministeriet, vil han, idet den nyere Pensionslov kommer til Anvendelse, være ubeligere stillet end den Pensionist, der efter tidligere at have været ansat i Kultusministeriet gaar over til Finantsministeriet. Saadanne meget besynderlige Uligheder bør dog ikke længer opretholdes. Men det er ialtfald noget Underordnet; et væsentligere Spørgsmaal er det, om Pensionsloven ikke burde anlægges efter andre Principer, saa at Pensionsvæsenet ikke bliver saa bebyrdende for Statskassen, som det nu er, og om det ikke turde være heldigt med Hensyn til en meget stor Deel Embedsmænd at give Pensionsregler efter et heelt nyt Princip, saa at der — selv om det nye System ikke